

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 793/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท ช.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 165, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.รัชฎากร มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 95, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 134, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 186, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

พนักงานสอบสวนมีการแจ้งสิทธิและแจ้งข้อหาแก่ ช. ขณะที่เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทยของจำเลย โดย ช. ให้การปฏิเสธ แม้ ช. มิได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยอันจะถือว่าเป็นผู้แทนนิติบุคคล แต่หนังสือรับรองข้อความที่นายทะเบียนเก็บรักษาไว้ของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ อันเป็นหนังสือรับรองว่าบริษัทจำเลยได้รับใบอนุญาตทำธุรกิจบริการก่อสร้าง ติดตั้งและทดสอบ โครงการก่อสร้าง โรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ให้แก่บริษัท ป. โดยมี ช. เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทย ช. ย่อมอยู่ในฐานะเป็นผู้จัดการสำนักงานสาขาของจำเลยในประเทศไทย พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจแจ้งข้อหาและทำการสอบสวนได้ แม้จำเลยจะมีได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ ช. มีอำนาจดำเนินคดีแทนจำเลยด้วยก็ตาม เพราะ ช. อยู่ในฐานะผู้จัดการตามความหมายใน ป.วิ.อ. มาตรา 7 วรรคหนึ่ง แล้ว กระบวนการสอบสวนจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมาย กรณีนิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย บรรดากรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลที่เป็นคนต่างด้าวต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามมาตรา 16 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 คุณสมบัติประการหนึ่งของคนต่างด้าวตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง (2) คือ มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรหรือได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ ฮ. พำนักรอยู่ที่สาธารณรัฐเกาหลี และข้อเท็จจริงปรากฏว่า ฮ. ออกนอกราชอาณาจักรไทยครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2555 ส่วนที่ ฮ. ได้รับการตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราวสำหรับการติดต่อและประกอบธุรกิจและการทำงานในราชอาณาจักรไทย ก่อนโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าเป็นการตรวจลงตราที่กระทำโดยสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่ของไทยในสาธารณรัฐเกาหลี ฮ. มิได้เดินทางเข้ามาพำนักรอยู่ในราชอาณาจักรไทยตามความเป็นจริงแต่ประการใด ดังนี้ เมื่อ ฮ. มิใช่บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทยและมีใช้บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรไทยเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ในขณะที่ยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย ช. จึงยังเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทยในฐานะผู้จัดการนิติบุคคลจำเลย

ต่อไป การที่ศาลชั้นต้นดำเนินการสอบสวนพิจารณาอ่านอริบายฟ้อง สอบคำให้การ และสืบพยานโดยเปิดเผยต่อหน้า ข. จึงเป็นการดำเนินการสอบสวนพิจารณาที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 165 และมาตรา 172 แล้ว แม้เอกสารการนำเข้าโรงแยกก๊าซธรรมชาติเป็นเอกสารส่วนหนึ่งที่ได้มาจากการตรวจยึดในการค้นในเรื่องที่จำเลยถูกกล่าวหาว่านำเข้าสารเคมีซึ่งเป็นวัตถุอันตรายโดยไม่ได้รับอนุญาต และพยานโจทก์ยอมรับว่าอัยการสูงสุดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องในข้อหานำเข้าสารเคมีอันเป็นวัตถุอันตราย แต่เอกสารที่ยึดมาชุดเดียวกันนั้นเป็นเอกสารที่นำไปสู่การสอบสวนและดำเนินคดีนี้ อันเกิดจากการตรวจค้นและยึดโดยชอบตามคำสั่งศาล ทั้งเอกสารดังกล่าวสามารถตรวจสอบความมีอยู่และความถูกต้องได้จากหน่วยงานของรัฐได้อีกทางหนึ่งอยู่แล้ว แม้ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวนจนนำไปสู่การออกหมายค้นจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่หากตรวจพบข้อเท็จจริงในภายหลังจากเอกสารที่ยึดนั้นเองว่าอาจมีการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีอากร พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนและดำเนินคดีต่อไปได้ หากพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบแต่อย่างใดไม่ จึงชอบที่ศาลฎีกาจะรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226 สำหรับความผิดฐานร่วมกันเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม ป.ระษฎากร มาตรา 90/4 (6) มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท จึงมีอายุความสิบปีตาม ป.อ. มาตรา 95 (3) โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยกระทำผิดฐานดังกล่าวระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เมื่อนับถึงวันฟ้องพ้นกำหนดสิบปี ฟ้องโจทก์ในข้อหาดังกล่าวจึงขาดอายุความแล้ว จำเลยทำสัญญารับจ้างก่อสร้างโครงการโรงแยกก๊าซธรรมชาติหน่วยที่ 5 ให้แก่บริษัท ป. โดยข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยนำเข้าวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ทั้ง 480 เทียบเรือโดยมีเจตนาที่จะนำมาเพื่อผลิตหรือประกอบเป็นเครื่องจักรแยกก๊าซธรรมชาติในการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 โดยมีค่างานวิศวกรรมและการออกแบบโรงแยกก๊าซธรรมชาติชุดเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งถือเป็นสิ่งจำเป็นลำดับต้นที่ขาดไม่ได้สำหรับใช้เป็นแนวทางในการผลิตหรือประกอบเครื่องจักรแยกก๊าซในการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติตามเจตนาที่แท้จริงของการนำเข้าวัสดุอุปกรณ์ และไม่ได้มีมูลค่าเพียงต้นทุนราคากระดาษในการออกแบบ จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องนำค่างานด้านวิศวกรรมและการออกแบบที่บริษัท ป. ชำระแก่จำเลยและเป็นคนละจำนวนกับที่ชำระให้แก่ผู้ขายวัสดุอุปกรณ์ที่นำเข้ามาจากประเทศต่าง ๆ มารวมไว้ในราคาการนำเข้าเทียบแรกโดยให้สำแดงรายการแยกไว้ต่างหากจากราคาของนำเข้าตามความในกฎกระทรวง ฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) ข้อ 11 (4) และประกาศกรมศุลกากรที่ 39/2543 เมื่อจำเลยมิได้นำมูลค่าค่าบริการดังกล่าวมารวมเข้ากับราคาการนำเข้าเทียบแรกและสำแดงแยกไว้ต่างหากจากราคาของนำเข้าด้วยย่อมเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายกฎกระทรวง ฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) ข้อ 11 (4) และประกาศศุลกากรที่ 39/2543 จำเลยจึงมีความผิดฐานนำเข้าโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากร การดำเนินคดีนี้ไม่ได้เกิดจากมีบุคคลผู้มีใช้เจ้าพนักงาน ซึ่งนำความมาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำการจับกุมผู้กระทำความผิดโดยตรง แต่เกิดสืบเนื่องจากการสอบสวนขยายผลของพนักงานเจ้าหน้าที่เอง ดังนี้ แม้โจทก์จะมีคำขอท้ายฟ้องให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับศาลก็ไม่อาจสั่งจ่ายสินบนนำจับตามคำขอท้ายฟ้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27

ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6), 78/1 (2), 83/8 และ 83/10 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

83, 91 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 และสั่งปรับจำเลยเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมอากรเข้าด้วยแล้ว (ราคาของรวมอากร 4,506,907,369.90 บาท) จ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานและสินบนนำจับแก่ผู้แจ้งความนำจับตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยเป็นนิติบุคคลโดยสภาพไม่อาจลงโทษจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับได้ จึงให้ลงโทษปรับจำเลยสถานเดียว โดยให้ปรับจำเลยสามเท่าของอากรที่ต้องเสียเพิ่มจำนวน 57,901,159 บาท เป็นเงินค่าปรับทั้งสิ้น 173,703,477 บาท ให้บังคับค่าปรับจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 วรคหนึ่ง และมาตรา 29/1 โดยหากจำเลยไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนด ให้ศาลออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์หรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของจำเลยเพื่อใช้ค่าปรับ จ่ายสินบนให้แก่ผู้นำจับและจ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิด ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 ตามกฎหมาย จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้ฎีกาโต้เถียงเป็นอย่างอื่น รับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า จำเลยเป็นนิติบุคคลจดทะเบียน ณ สาธารณรัฐเกาหลี เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2545 จำเลยได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจบริการก่อสร้าง ติดตั้งและทดสอบ โครงการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ให้แก่บริษัท ป. ในประเทศไทย ขณะเกิดเหตุสำนักงานแห่งใหญ่ของจำเลยในประเทศไทย ตั้งอยู่กรุงเทพมหานคร นายอิน นายมานซุค นายซังวุก นายเจียงคิ และนายซางเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทย โดยนายซังวุกเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทย นับแต่วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2552 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2555 และวันที่ 2 มกราคม 2556 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2563 เว้นแต่จะถูกยกเลิกโดยจำเลย และนับแต่วันที่ 26 มกราคม 2559 เป็นต้นไป จำเลยแต่งตั้งนายซางเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการในประเทศไทยแทนนายซังวุกเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2545 จำเลยทำสัญญาจ้างก่อสร้างโครงการโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ให้แก่บริษัท ป. สัญญาจ้างมีลักษณะแบบเหมาจ่าย (TURNKEY) ซึ่งจำเลยมีภาระในการจัดการทุกอย่างรวมกับการออกแบบด้านวิศวกรรม การจัดหาอุปกรณ์ การก่อสร้าง การติดตั้งอุปกรณ์ การทดสอบ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และค่าภาษีอากรทุกประเภท วงเงินค่าจ้างแบ่งเป็นสกุลเงินต่างประเทศ 190,661,000 ดอลลาร์สหรัฐ ตามข้อ 3.1.1 และสกุลเงินในประเทศ 3,139,040,000 บาท ตามข้อ 3.1.2 ในสัญญาให้แบ่งเป็นงานด้านวิศวกรรมและการฝึกอบรม 27,791,000 ดอลลาร์สหรัฐ อุปกรณ์และวัสดุ 162,174,000 ดอลลาร์สหรัฐ และค่าก่อสร้าง 696,000 ดอลลาร์สหรัฐ การจ่ายเป็นสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐจะจ่ายโดยการโอนเข้าบัญชีของจำเลย ณ สาธารณรัฐเกาหลี ส่วนการจ่ายเป็นสกุลเงินไทยเป็นงานด้านวิศวกรรมและการฝึกอบรม 21,739,000 บาท ค่าอุปกรณ์และวัสดุ 902,148,000 บาท และการก่อสร้าง 2,125,153,000 บาท เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2546 จำเลยขออนุมัติใบขนสินค้าหลายเที่ยวเรือ กรมศุลกากรอนุญาตโดยให้เสียภาษีอากรในพิกัด 8421390 จากนั้นระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 จำเลยนำเครื่องจักรและวัสดุอุปกรณ์ในการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 จากสาธารณรัฐเกาหลีเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยการขนส่งทางเรือ จำนวน 480 เที่ยวเรือ ขณะผ่านพิธีการศุลกากร จำเลยสำแดงรายการเฉพาะราคาของเครื่องจักรและวัสดุอุปกรณ์ในพิกัดศุลกากร 8421390 จำเลยไม่ได้สำแดงรายการมูลค่าของการให้บริการด้านวิศวกรรมที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักรรวมเข้ากับ

จำนวนหน่วยของการนำเข้าเที่ยวแรก ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 132 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้และกำหนดราคาศุลกากร ข้อ 11 (4) และประกาศกรมศุลกากรที่ 39/2543 เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำหนดสัดส่วนมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์ หรือบริการ วันที่ 22 ธันวาคม 2547 นายสุชาติ ผู้อำนวยการโครงการก่อสร้าง โรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 มีหนังสือชี้แจงเพิ่มเติมเกี่ยวกับมูลค่างานตามสัญญาจ้างของจำเลยต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้าว่า ในส่วนของค่าจ้างตามสัญญา ข้อ 3.1.1 อันเป็นมูลค่างานสกุลเงินต่างประเทศ 190,661,000 ดอลลาร์สหรัฐ นั้น บริษัท ป. ชำระเงินให้แก่จำเลยไปแล้ว 190,530,409.80 ดอลลาร์สหรัฐ เกี่ยวกับการขอรับการส่งเสริมการลงทุน เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2545 บริษัท ป. ยื่นคำขอรับการส่งเสริมสำหรับกิจการประเภท 7.1.9 โครงการโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ฉบับลงวันที่ 30 ตุลาคม 2545 ต่อสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน วันที่ 3 ธันวาคม 2546 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ออกบัตรส่งเสริมให้แก่บริษัท ป. เป็นผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในกิจการโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ประเภท 7.1 กิจการสาธารณูปโภคและบริการพื้นฐานทำให้ได้รับสิทธิและประโยชน์โดยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรที่ใช้ในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมตามเงื่อนไขที่กำหนด นับแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546 (วันที่เริ่มนำเข้าได้) ถึงวันที่ 3 มิถุนายน 2549 (วันสิ้นสุดการนำเข้า) หลังจากโครงการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ก่อสร้างเสร็จสิ้นแล้ว จำเลยทำสัญญาจ้างโครงการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 6 ซึ่งบริษัท ป. ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จากนั้นมีการนำเข้าและขนส่งทางเรือในลักษณะเดียวกับโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 แต่มีการสำแดงค่าบริการทางวิศวกรรมตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) และประกาศกรมศุลกากร ที่ 39/2543 หลังการนำเข้าของเกี่ยวกับโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 เสร็จสิ้นแล้ว กรมสอบสวนคดีพิเศษได้รับการร้องเรียนเกี่ยวกับการนำเข้าวัตถุดิบโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรของจำเลยและรับเป็นคดีพิเศษ เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2550 จึงยื่นคำร้องขอหมายค้นต่อศาล ศาลชั้นต้นพิจารณาคำร้องแล้วออกหมายค้นให้แก่กรมสอบสวนคดีพิเศษ กรมสอบสวนคดีพิเศษนำเจ้าพนักงานเข้าตรวจค้นสำนักงานของจำเลยในวันเดียวกันนั้น ผลการตรวจค้นเจ้าพนักงานตรวจยึดเอกสาร จำนวน 170 แผ่น ไปตรวจสอบ ต่อมาวันที่ 9 เมษายน 2552 อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ กรณีจำเลยนำสินค้าเพื่อก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติครบชุดสมบูรณ์เข้ามาในราชอาณาจักรโดยเสียภาษีไม่ถูกต้องครบถ้วน เป็นการสำแดงเท็จ หลีกเลี่ยงอากร โดยราคาที่จำเลยสำแดงราคาขาด 1,158,023,179 บาท ชำระอากรขาด 57,901,159 บาท และภาษีมูลค่าเพิ่มขาด 85,114,704 บาท จากนั้นมีคำสั่งแต่งตั้งและเปลี่ยนแปลงพนักงานสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษเพิ่มเติมอีกหลายครั้ง มีการแจ้งสิทธิและขอหาแก่นายชังวุกเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2553 และวันที่ 8 ธันวาคม 2554 ขณะเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการในประเทศไทยของจำเลยในช่วงเวลาดังกล่าวผ่านนายปัญญา ทนายความและล่ามภาษาอังกฤษของนายชังวุก นายชังวุกในฐานะผู้รับผิดชอบการดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทยให้การปฏิเสธ วันที่ 3 มีนาคม 2559 เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษจับกุมนายชังวุก ตามหมายจับของศาลอาญากรุงเทพใต้ ลงวันที่ 8 มกราคม 2559 จากนั้นเจ้าพนักงานปล่อยตัวไปเนื่องจากเห็นว่าขณะจับกุมนายชังวุกมิได้เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทยแล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในการสอบสวน ใต้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาคดีที่นิติบุคคลเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย ให้ออกหมายเรียกผู้จัดการหรือ ผู้แทนอื่น ๆ ของนิติบุคคลนั้น ให้ไปยังพนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี" ดังนี้ในชั้น สอบสวนนิติบุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหา นิติบุคคลไม่อยู่ในสภาพที่จะให้จับกุมได้ พนักงานสอบสวนจึง มีอำนาจออกหมายเรียกบุคคลจำพวกใดจำพวกหนึ่งใน 2 จำพวก มาทำการสอบสวน ทั้งนี้ เพื่อให้ กระบวนการสอบสวนสามารถดำเนินการแก่นิติบุคคลต่อไปได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 134 จำพวกแรก คือ ผู้แทนนิติบุคคล หมายถึง ผู้มีอำนาจกระทำการแทน นิติบุคคลนั้นตามกฎหมาย เช่น กรรมการผู้จัดการบริษัท จำพวกที่สอง คือ ผู้จัดการ หมายถึง บุคคลที่เป็นตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจจากนิติบุคคลโดยผ่านทางผู้แทนนิติบุคคลเพื่อ ดำเนินกิจการตามที่ได้รับมอบหมายภายใต้ขอบวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลนั้น ข้อเท็จจริงที่ไม่ ได้แย้งกันฟังได้ว่า พนักงานสอบสวนมีการแจ้งสิทธิและแจ้งข้อหาแก่นายชังวुकเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2553 และวันที่ 8 ธันวาคม 2554 ขณะที่นายชังวुकเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทย ของจำเลยในช่วงระหว่างวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2552 จนถึงวันที่ 19 มกราคม 2555 ผ่านนาย ปัญญา ทนายความและล่ามภาษาอังกฤษของนายชังวुकนายชังวुकในฐานะผู้รับผิดชอบการ ดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทยให้การปฏิเสธ เช่นนี้ แม้นายชังวुकมิได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ของจำเลย อันจะถือว่าเป็นผู้แทนนิติบุคคลดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่หนังสือรับรองข้อความที่ นายทะเบียนเก็บรักษาไว้ของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ฉบับลงวันที่ 21 มกราคม 2556 อันเป็นหนังสือรับรองว่าบริษัทจำเลยได้รับใบอนุญาตทำธุรกิจบริการก่อสร้าง ติดตั้งและ ทดสอบ โครงการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ให้แก่บริษัท ป. โดยมีนายชังวुकเป็น ผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานในประเทศไทย นายชังวुकย่อมอยู่ในฐานะเป็นผู้จัดการ สำนักงานสาขาของจำเลยในประเทศไทย พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจแจ้งข้อหาและทำการ สอบสวนได้ แม้จำเลยจะมีได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้นายชังวुकมีอำนาจดำเนินคดีแทนจำเลยได้ ด้วยก็ตาม เพราะนายชังวुकอยู่ในฐานะผู้จัดการตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 7 วรรคหนึ่ง แล้ว กระบวนการสอบสวนจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมาย พนักงาน อัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 ฎีกา ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า กระบวน พิจารณาในชั้นสอบคำให้การจำเลย และการพิจารณาสืบพยานในศาลได้กระทำโดยเปิดเผย ต่อหน้าจำเลยหรือไม่ เห็นว่า กรณีนิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย (นิติบุคคลต่างด้าว) เป็นผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย บรรดากรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบใน การดำเนินการของนิติบุคคลที่เป็นคนต่างด้าวต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามมาตรา 16 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของ คนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ซึ่งคุณสมบัติประการหนึ่งของคนต่างด้าวตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง (2) คือ มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรหรือได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงในเอกสารท้ายคำร้องขอออกหมายจับ นายชังวुक ประกอบกับจำเลยยอมรับข้อเท็จจริงเข้ามาในฎีกาฟังได้ว่า ขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ นาย ชางฟ่านก้อยู่ที่สาธารณรัฐเกาหลี จากการตรวจสอบข้อมูลของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ 21 มีนาคม 2559 เกี่ยวกับการเดินทางเข้าออกราชอาณาจักรไทยของนายชางปรากฏว่านายชางออกนอกราชอาณาจักรไทยครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2555 ซึ่งจำเลยอ้างข้อเท็จจริง

ประกอบฎีกาต่อผู้คดีเป็นทำนองว่า นายช่างได้รับการตรวจลงตราประเภทคนอยู่ชั่วคราวสำหรับการติดต่อและประกอบธุรกิจและการทำงานในราชอาณาจักรไทยเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2559 อันเป็นเวลาก่อนโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ นั้น ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่าเป็นการตรวจลงตราที่กระทำโดยสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่ของไทยในสาธารณรัฐเกาหลี นายช่างมิได้เดินทางเข้ามาพำนักอยู่ในราชอาณาจักรไทยตามความเป็นจริงแต่ประการใด วัตถุประสงค์ของบทกฎหมายในมาตราดังกล่าวเพื่อให้มีผู้รับผิดชอบของนิติบุคคลต่างด้าว หากมีความเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการในประเทศไทย จึงไม่อาจตีความตามลายลักษณ์อักษรอย่างเคร่งครัดโดยไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของกฎหมายดังที่จำเลยอ้าง ดังนี้ เมื่อ นายช่างมิใช่บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทยและมีใช้บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองในขณะที่ยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย การที่กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ออกหนังสือรับรองให้นายช่างเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทย จึงเป็นการผิดพลาดในคุณสมบัติของนายช่างอันเป็นการออกหนังสือรับรองโดยไม่ชอบ ด้วยเหตุผลข้างต้นประกอบพฤติการณ์แห่งคดีถือได้ว่า นายช่างยังคงเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของจำเลยในประเทศไทยในฐานะผู้จัดการนิติบุคคลจำเลยต่อไปจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2563 ไม่ถือว่าอำนาจของนายช่างในฐานะผู้จัดการนิติบุคคลต่างด้าวของจำเลยถูกยกเลิกเพิกถอนตามข้อยกเว้นที่ปรากฏในหนังสือมอบอำนาจ การที่ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาอ่านอธิบายฟ้องและสอบคำให้การนายช่างก็ดี การพิจารณาสืบพยานในศาลชั้นต้นได้กระทำโดยเปิดเผยต่อหน้านายช่างก็ดี จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 165 และมาตรา 172 แล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า พยานเอกสารที่กรมสอบสวนคดีพิเศษได้มาจากการตรวจค้นและยึดจากจำเลย สามารถนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในชั้นพิจารณาคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า แม้เอกสารการนำเข้าโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ซึ่งประกอบด้วยสัญญาระหว่างจำเลยกับบริษัท ป. และไบชนสินค้าฯ เข้า 480 ฉบับ เป็นเอกสารส่วนหนึ่งที่ได้มาจากการตรวจยึดในการค้นครั้งดังกล่าว และพยานโจทก์ปากเดียวกันนี้เบิกความตอบทนายจำเลยถามค่านิยมรับว่าอัยการสูงสุดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องในข้อหานำเข้าสารเคมีอันเป็นวัตถุอันตราย แต่เอกสารที่ยึดมาชุดเดียวกันนั้นเป็นเอกสารที่นำไปสู่การสอบสวนและดำเนินคดีนี้ อันเกิดจากการตรวจค้นและยึดโดยชอบตามคำสั่งของศาล ทั้งเอกสารดังกล่าวสามารถตรวจสอบความมีอยู่และความถูกต้องได้จากหน่วยงานของรัฐ คือ กรมศุลกากรและบริษัท ป. ได้อีกทางหนึ่งอยู่แล้ว แม้ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวนจนนำไปสู่การออกหมายค้นจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่หากตรวจพบข้อเท็จจริงในภายหลังจากเอกสารที่ยึดนั้นเองว่าอาจมีการหลีกเลี่ยงการชำระภาษีอากร พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนและดำเนินคดีต่อไปได้ หากใช้พยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบแต่อย่างใดไม่ จึงชอบที่ศาลฎีกาจะรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ที่จำเลยฎีกาว่า อุทธรณ์ของโจทก์เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ขัดแย้งและไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยจากศาลอุทธรณ์ นั้น เห็นว่า จำเลยยกประเด็นดังกล่าวมาในคำแก้อุทธรณ์ โดยกล่าวอ้างว่าอุทธรณ์ของโจทก์ไม่ได้แสดงเหตุผล ยกข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงหักล้างคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ทั้งโจทก์มิได้หยิบยกคำเบิกความในชั้นพิจารณามาอธิบายว่ามีน้ำหนักให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานอย่างไร จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่ง

เป็นข้อความทำนองเดียวกับที่จำเลยฎีกาในประเด็นนี้ โดยจำเลยมิได้โต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าวว่าวินิจฉัยไม่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายอย่างไร จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ ก่อนที่จะวินิจฉัยฎีกาของจำเลย สมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 186 (6) (7) (8) หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันหลีกเลียงค่าภาษีศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 (ปัจจุบัน พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243) และความผิดฐานร่วมกันเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหลีกเลียงภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) อันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับลงโทษจำเลยในความผิดทั้งสองข้อหาดังกล่าว ส่วนจำเลยอุทธรณ์และยื่นคำแก้อุทธรณ์มาด้วยว่าได้กระทำความผิดทั้งสองข้อหาตามที่โจทก์ฟ้อง ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันหลีกเลียงค่าภาษีศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 โดยมีได้วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกันเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหลีกเลียงภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) หรือไม่ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงมิได้ให้เหตุผลในการตัดสินใจตัดสินทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย บทมาตราที่ยกขึ้นปรับ และคำชี้ขาดให้ยกฟ้องหรือลงโทษในข้อหาดังกล่าวให้ครบถ้วนตามที่โจทก์ฟ้อง ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 186 (6), (7) และ (8) อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย แต่เพื่อมิให้คดีล่าช้า ประกอบกับโจทก์มิได้ยื่นฎีกาจึงไม่ทำให้โจทก์เสียเปรียบ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวไปเสียเลยทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ ซึ่งสำหรับความผิดฐานร่วมกันเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหลีกเลียงภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท จึงมีอายุความสิบปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (3) โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าวระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เมื่อนับถึงวันฟ้อง คือ วันที่ 27 เมษายน 2559 จึงพ้นกำหนดสิบปี ฟ้องโจทก์ในข้อหาดังกล่าวจึงขาดอายุความแล้ว ส่วนปัญหาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกันหลีกเลียงค่าภาษีศุลกากรหรือไม่ นั้น โจทก์บรรยายฟ้องว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในเวลาที่จำเลยกระทำความผิดและเป็นกฎหมายที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย กำหนดอัตราโทษว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ แต่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ มีพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ฉบับใหม่ โดยมาตรา 3 (1) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 เป็นต้นไป ซึ่งข้อหาตามบทบัญญัติเดิมนำมาบัญญัติไว้ในมาตรา 243 กำหนดว่า "ผู้ใดนำของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร หรือส่งของดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักร โดยหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการเสียอากร โดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี

หรือปรับเป็นเงินตั้งแต่ครึ่งเท่าแต่ไม่เกินสี่เท่าของอากรที่ต้องเสียเพิ่ม หรือทั้งจำทั้งปรับ..." มาตรา 243 จึงมีอัตราโทษปรับเบาและเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า กรณีจึงต้องบังคับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ในปัญหาดังกล่าวนี้ ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยผู้นำเข้าเป็นผู้จัดหาวัสดุ อุปกรณ์ หรือบริการด้านวิศวกรรม การออกแบบ แบบแปลน และภาพร่าง โรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักร และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการผลิตของที่นำเข้านั้น จำเลยจึงอยู่ในบังคับที่ต้องดำเนินพิธีการศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และกฎกระทรวงฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) ข้อ 11 (4) และประกาศกรมศุลกากรที่ 39/2543 โดยต้องนำมูลค่าการให้บริการด้านวิศวกรรม การออกแบบแปลนและภาพโครงการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติหน่วยที่ 5 ซึ่งเป็นค่าการงานที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักร และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการผลิตของที่นำเข้ามาในมารวมไว้ในราคาซื้อขายของที่นำเข้าตามสัดส่วนอย่างเหมาะสม โดยจำเลยต้องนำมูลค่าบริการดังกล่าวรวมทั้งหมดมารวมเข้ากับจำนวนหน่วยของการนำเข้าเที่ยวแรก และสำแดงรายการแยกไว้ต่างหากจากการนำเข้าด้วย แต่จำเลยหาได้ดำเนินการทางพิธีการศุลกากรให้ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบและประกาศที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นไม่ทำให้ราคาศุลกากรที่แท้จริงที่จำเลยต้องสำแดงขาดจำนวนไป จำเลยฎีกาโต้แย้งว่าค่าบริการทางวิศวกรรมอันประกอบด้วยค่าการงานด้านวิศวกรรมและการฝึกอบรมจำนวน 27,791,000 ดอลลาร์สหรัฐ ตามสัญญาก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ หน่วยที่ 5 ไม่ใช่สิ่งจำเป็นต่อการผลิตเครื่องแยกก๊าซธรรมชาติพร้อมอุปกรณ์ของผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องจักร (Vendor) แต่เป็นแบบแปลนทางวิศวกรรมสำหรับการก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องนำมาสำแดงรวมในราคาของเครื่องแยกก๊าซธรรมชาติพร้อมอุปกรณ์ของผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องจักรเพื่อเสียภาษีอากรอีกเพราะเป็นคนละส่วนกัน เห็นว่า กฎกระทรวงฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) เป็นกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 มาตรา 2 วรรคสี่สอง (2) ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้และการกำหนดราคาศุลกากร ในข้อ 11 กำหนดว่า "ในกรณีที่ผู้ซื้อเป็นผู้จัดหาวัสดุ อุปกรณ์หรือบริการดังต่อไปนี้ เพื่อใช้ในการผลิตและการขายเพื่อส่งออกของที่นำเข้าไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมให้นำมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์หรือบริการดังกล่าวมารวมไว้ในราคาซื้อขายของที่นำเข้าตามข้อ 8 ตามสัดส่วนอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (1) ... ฯลฯ... (4) การให้บริการด้านวิศวกรรม พัฒนาการ งานศิลป์ การออกแบบ แบบแปลน และภาพร่างที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักรและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการผลิตของที่นำเข้า" ส่วนประกาศกรมศุลกากรที่อธิบดีกรมศุลกากรประกาศกำหนดตามกฎกระทรวง ข้อ 11 คือ ประกาศกรมศุลกากร ที่ 39/2543 เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำหนดสัดส่วนมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์หรือบริการ ซึ่งมีความในข้อ 2 กำหนดว่า "การกำหนดสัดส่วนมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์ หรือบริการให้นำมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์ หรือบริการ ทั้งหมดรวมเข้ากับจำนวนหน่วยของการนำเข้าเที่ยวแรก โดยให้สำแดงรายการแยกไว้ต่างหากจากราคานำเข้า หากมีการนำเข้าครั้งต่อไปภายในจำนวนหน่วยตามสัญญาซื้อขายไม่ต้องนำมารวมในราคาซื้อขายอีก เว้นแต่มีการนำเข้าตามสัญญาใหม่"

กฎกระทรวงและประกาศดังกล่าวออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยนำของเข้ามาในคดีนี้ โดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 132 (พ.ศ. 2543) ข้อ 11 (4) และประกาศกรมศุลกากร ที่ 39/2543 วางหลักเกณฑ์ให้นำมูลค่างานด้าน

วิศวกรรมและการออกแบบที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักรและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการผลิตของที่นำเข้ามารวมเข้ากับจำนวนหน่วยของการนำเข้าที่เกี่ยวเนื่องโดยให้สำแดงรายการแยกไว้ต่างหากจากราคานำเข้า ก็เพื่อให้ฐานราคาของของที่จะถูกผลิตจากวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่แยกนำเข้ามาราชาอาณาจักรแต่มีงานด้านวิศวกรรมและการออกแบบที่กระทำขึ้นนอกราชอาณาจักรและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการผลิตของที่นำเข้าเป็นราคาที่แท้จริง อนึ่ง คดีนี้โจทก์นำสืบว่า กรมสอบสวนคดีพิเศษได้รับการร้องเรียนเกี่ยวกับการนำเข้าวัตถุดิบโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2550 จึงยื่นคำร้องขอออกหมายค้นต่อศาล เพื่อพบและยึดสิ่งของ ได้แก่ สารเคมีอันเป็นวัตถุดิบ กรมสอบสวนคดีพิเศษนำเจ้าพนักงานเข้าตรวจค้นสำนักงานของจำเลย ผลการตรวจค้นเจ้าพนักงานตรวจยึดเอกสาร 170 แผ่น ไปตรวจสอบ ต่อมาอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนคดีพิเศษกรณีจำเลยนำสินค้าเพื่อก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติเข้ามาในราชอาณาจักรโดยเสียภาษีไม่ถูกต้องครบถ้วน กรณีเป็นการสำแดงเท็จหลีกเลี่ยงอากร ต่อมา มีคำสั่งแต่งตั้งและเปลี่ยนแปลงพนักงานสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษเพิ่มเติมอีกหลายครั้ง เห็นได้ว่าการดำเนินคดีนี้ไม่ได้เกิดจากมีบุคคลผู้มีใจเจ้าพนักงานซึ่งนำความมาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำการจับกุมผู้กระทำความผิดโดยตรง แต่เกิดสืบเนื่องจากการสอบสวนขยายผลของพนักงานเจ้าหน้าที่เอง ดังนี้ แม้โจทก์จะมีคำขอท้ายฟ้องให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับศาลก็ไม่อาจสั่งจ่ายสินบนนำจับตามคำขอท้ายฟ้องได้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ปรับจำเลย 30,000,000 บาท ให้จ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล โดยให้จ่ายตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, 7 และ 8 วรรคสอง คำขอให้จ่ายสินบนให้ยก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · ภัทรศักดิ์ วรรณแสง · อำพันธ์ สมบัติสภาพรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/793/2565>